

konem, zůstávají beze změny. Dle výkazu žalovaným předloženého dosahovaly zaopatřovací, žalobci vskutku vyplacené požitky, do nichž, jak v bodě 2. bude uvedeno, započítá jest i drahotní a nákupní přídavky, v době od 1. ledna 1921 do dne účinnosti zákona výše takové, že roční jich úhrn rovnal se 10.209 Kč 60 h, tudíž částce větší, než dle tabulky činí zaopatřovací požitky pro 8. ano i 9. skupinu. Ježto tyto vyšší požitky zůstávají dle §u 8 zákona beze změny, nemusil se nejvyšší soud obíratí otázkou, zda žalobce jest zařaditi nikoli do 8. nýbrž do 9. skupiny. K b o d u 2. Nevadí, že žalobci byla část důchodů vyplacena pod názvem mimořádných přídavek, zejména mimořádných nákupních přídavek, neboť šlo o přídavky, s nimiž s jedné strany zaměstnanci a bývalí zaměstnanci (pensisté) počítali jako součástíku příjmu, k jich existenci nutnou, a kterým s druhé strany zaměstnavatel vtiskoval povahu blahovůle a dobrovolnosti. Tendencí zákona bylo, zbaviti i takovéto platy libovůle zaměstnavatelů (bývalých zaměstnavatelů), takže takovéto platy a požitky zákon povýšil na právní nárok (§ 1. zákona čís. 130/1921). Nelze proto sdíleti náhled dovolatelův, že zákon měl na mysli jen platy, k nimž se zaměstnavatel výslovně zavázal, naopak zahrnouti jest do nich i takovéto přídavky, které vypláceny byly v určitých obdobích, vzhledem k mimořádným poměrům, válkou vyvolaným. Při tom nelze přehlédnouti, že k placení těchto přídavek došlo tím způsobem, že zaměstnanci žalovaného podali si žádost k jeho centrální správě, jelikož s dosavadními platy nemohli vystačiti. V rámci platného zákona čís. 130/1921 nelze konečně soudu přihlížeti k tomu, že snad od roku 1921 dražota poněkud polevila, a nemůže tudíž býti úkolem soudů, by bez zvláštního zákonného předpisu snížily zaopatřovací požitky, které dle zákona přísluší zaměstnancům na velkostatecích, pročež nelze přihlížeti k vývodům dovolatelovým, že i stát svým zaměstnancům již příjmy snížil.

Čís. 4044.

Ku smlouvě nájemní vyžaduje se i za platnosti předpisů o ochraně nájemců dohoda o nájemném.

(Rozh. ze dne 3. července 1924, Rv I 935/24)

Po vyklizení bytu nájemcem zůstal v bytě žalovaný podnájemník a nabízel žalující pronajímatelce placení činže, pronajímatelka však nabídky nepřijala. Žalobě o vyklizení o b a n i ž š í s o u d y vyhověly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Soud odvolací přijímá bezvadná skutková zjištění prvního soudu a z nich vyplývající právní závěr, že, nedošlo-li mezi stranami k uzavření smlouvy nájemní a to ani výslovně ani mlčky pro nedostatek souhlasného projevu smluvní vůle ve smyslu §§ 869 a 863 obč. zák., užívá žalovaný bytu, o který jde, bez právního důvodu a nárok žalobkyně jako vlastnice domu a bytu na vyklizení a odevzdání jest podle §§ 354 a 362 obč. zák. odůvodněn. Vývody odvolací, pokud se týkají výše nájemného, jsou bezvýznamny, když jest zjištěno, že nebylo ani smluvního souhlasu stran k uzavření smlouvy nájemní. Ostatně § 1090 obč. zák. mluví o určité ceně a nemá ustano-

vení, že by mohlo býti smluvníku přenecháno určení této ceny osobě třetí (jako to připouští § 1056 obč. zák. při smlouvě kupní). Ale, i kdyby to bylo možno, nebylo vůbec ani tvrzeno, že se strany na takovémto stanovení nájemného třetí osobou dohodly. Nemohl by to však učiniti ani soud podle zákona o ochraně nájemníků, neboť není tímto zákonem k podobné činnosti povolán. Zákon o ochraně nájemníků předpokládá, že smlouva nájemní byla hotově učiněna, a připouští jen činnost soudu ve příčině svolení nebo snížení nájemného, nikoli však k jeho určení za tím účelem, by tato podstatná část smlouvy nájemní byla soudem určena a tím vlastně nájemní smlouva teprve uskutečněna. Z řečeného plyne, že, nedošlo-li k uzavření smlouvy nájemní a užívá-li žalovaný bytu bezesmluvně, vyklizení a odevzdání bytu lze vymáhati jen pořadem práva a nikoli řízením nesporným, takže výtku zmatečnosti ve smyslu §u 477 čís. 6 c. ř. s. jest bezdůvodnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání

D ů v o d y:

Po právní stránce jest věc správně posouzena. K podstatným náležitostem smlouvy nájemní patří dle §u 1090 a 1094 obč. zák. dohoda o nájemném. Doznává-li tedy dovolatel sám, že o výši nájemného nedošlo mezi ním a žalobkyní k dohodě, nebyla ujednána smlouva nájemní vůbec a nemůže tedy dovolatel tvrditi, že sporného bytu užívá na základě poměru nájemního. Ani zákonem o ochraně nájemníků ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n., ani zákonem o odkladu exekučního vyklizení místností z téhož dne čís. 86 není, — jak již odvolací soud správně uvádí — soudům propůjčena moc, by samy stanovily nájemné a tak v případech, kde jednají o ostatním snad jsou dohodnuti, doplnily ještě jednu další k vzniku poměru nájemního požadovanou náležitost. Neprokázal tedy dovolatel právního důvodu k tomu, by užíval bytu v domě žalobkyně, pročež její nárok na vyklizení bytu, dovolatelem užívaného, jest dle §u 354 a 362 obč. zák. odůvodněn.

Čís. 4045.

Nárok toho, kdo z příkazu obce a na účet její rozprodával oděvy, přidělené jí čsl. státním oděvním ústavem pro t. zv. ošacovací akci, proti obci o vrácení přeplaceného peníze, jest nárokem soukromoprávním.

(Rozl. ze dne 8. července 1924 R I 436/24.)

Žalobce, jenž z příkazu žalované obce a na její účet rozprodával oděvy, přidělené obci pro t. zv. nouzovou ošacovací akci, domáhal se na obci jednak zaplacení toho, oč více byl vynaložil, než činilo odebrané zboží, jednak zaplacení 783 Kč 23 h, jež prý obci bezdůvodně zaplatil. Námitku nepřipustnosti pořadu práva s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d jí vyhověl a žalobu odmítl. N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.